

Sygnatura akt II C 429/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa W. S. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2756,52 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 75,10 zł (siedemdziesiąt pięć złotych dziesięć groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1594,24 zł (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 429/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 czerwca 2016 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., W. S. (1) reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz swoją rzecz kwoty 3000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 10 lutego 2016 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność powoda. Pojazd sprawcy zdarzenia posiadał ochronę ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił tytułem kosztów naprawy pojazdu kwotę 1542,81 złotych. Powód zakwestionował wycenę dokonaną przez pozwanego. Zlecił wykonanie prywatnej ekspertyzy, z której wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 4923,09 złotych brutto. Dochodzona pozwem kwota oscyluje w różnicy pomiędzy kwotą wypłaconą, a odszkodowaniem wynikającym z kalkulacji.

(pozew k. 2-3, pełnomocnictwo k. 6)

W odpowiedzi na pozew z dnia 8 września 2016 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu stanowiska podniósł, że pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne, które zakończyło się wydaniem decyzji o przyznaniu odszkodowania w kwocie 1542,81 zł. Pozwany zakwestionował kalkulację powoda jako dokument prywatny, błędnie opisujący zakres uszkodzeń, zakres koniecznej naprawy i koszt naprawy. Pozwany wyjaśnił, że istotne w sprawie jest czy i jak samochód powoda został naprawiony.

(odpowiedź na pozew k. 18-19, pełnomocnictwo k. 21, odpis KRS k. 22-26v)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lutego 2016 roku w Ł. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powoda. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

Po zgłoszeniu szkody w dniu 10 lutego 2016 roku, w toku postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanego W. S. (1) na podstawie decyzji z dnia 7 marca 2016 roku odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu A. o numerze rejestracyjnym (...), w kwocie 1542,81 złotych.

(zgłoszenie szkody k. 44-46, decyzja k. 48, kalkulacja k. 30-31)

Ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy powstałych w dniu 10 lutego 2016 roku uszkodzeń pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...), przy zastosowaniu dostępnych części alternatywnych z logo producenta części, o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu, średniej stawki netto za roboczogodzinę w regionie (...) w warsztacie nieautoryzowanym, dysponującym odpowiednią technologią, w wysokości 100 zł netto, wynosi 4299,33 zł brutto.

Naprawa w tym wariantcie jest naprawą w pełni skuteczną, przywracającą wszystkie walory techniczne i estetyczne pojazdu sprzed szkody. Alternatywny reflektor jest częścią tego samego producenta, co reflektor z logo producenta części.

Przedmiotowy samochód został naprawiony. W przypadku reflektora wykorzystano część używaną oryginalną bez logo producenta pojazdu.

(pisemna opinia biegłego sądowego W. S. k. 55-77)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego należy odnieść się do wartości dowodowej złożonej w niniejszej sprawie wraz z pozwem kalkulacji naprawy. Dokument ten sporządzony został na zlecenie poszkodowanego. Nie budzi zatem wątpliwości, że ten środek dowodowy stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego na okoliczność ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 10 lutego 2016 roku. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu oraz wątpliwości stron. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Po sporządzeniu przez biegłego opinii pisemnej żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego sądowego, nie wносиła też o jej uzupełnienie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 # 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze).

Naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego lub na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Wybór jednego ze sposobów naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu (art. 363 § 1 k.c.). Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podkreśla się, że ubezpieczyciel w istocie jest zobowiązany tylko do odszkodowania pieniężnego, zarówno przy restytucji dokonanej przez osobę trzecią na zlecenie poszkodowanego

lub przez samego poszkodowanego, jak i przy spełnieniu roszczenia o treści pieniężnej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 29.01.2002r, V CKN 682/00, LEX nr 54343). Powód takiego wyboru dokonał, żądając od pozwanego wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się właściwie do ustalenia, jaka jest odpowiednia suma pieniężna, którą powinien wypłacić powodowi pozwany zakład ubezpieczeń.

W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Jeżeli właściciel uszkodzonego samochodu żąda przywrócenia stanu poprzedniego poprzez naprawę samochodu, sprawca szkody nie może mu narzucić innej formy odszkodowania, w szczególności polegającej na tym, by poszkodowany poddał kasacji uszkodzony pojazd i poprzestał na odszkodowaniu w postaci różnicy między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną tzw. pozostałości. Tylko w przypadku, gdyby remont samochodu okazał się niemożliwy albo pociągał za sobą nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się takiej formy odszkodowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93).

Nie ulega wątpliwości, że funkcja kompensacyjna odszkodowania musi być realizowana przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji poszkodowanego. Aby odszkodowanie odpowiadało wymaganiu pełnego naprawienia szkody, musi uwzględniać realia konkretnej sprawy i nie powinno prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Za ugruntowane w orzecznictwie można uznać stanowisko, stosownie, do którego odszkodowanie może ulec stosownemu obniżeniu, gdyby okazało się, że użycie nowych części i materiałów do naprawy uszkodzonego pojazdu prowadziło do wzrostu jego wartości (tak Sąd Najwyższy: w uchwale z 12.04.2012r, III CZP 80/11, opubl. www.sn.pl; w postanowieniu z 24.02.2006r, III CZP 91/05, opubl. L.; w wyroku z 11.06.2003r, V CKN 308/01, opubl. L.).

W oparciu o wnioski zawarte w opinii biegłego W. S. (3), ustalono iż istnieje ekonomicznie uzasadniona możliwość naprawy pojazdu uszkodzonego na skutek zdarzenia z 10 lutego 2016 roku. Skoro zatem istnieją przesłanki do uznania, iż naprawa przedmiotowego pojazdu była opłacalna, celowa i ekonomicznie uzasadniona, kwota świadczenia należnego powodowi powinna zostać określona według wysokości kosztów naprawy pojazdu.

Kierując się przytoczonymi wyżej względami, wysokość szkody określić należało na kwotę 4299,33 złotych. Wprawdzie biegły określił także koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części, zakupionych w sieci dilerkiej, jednak jak ustalono, naprawa dokonana przy wykorzystaniu dostępnych części alternatywnych z logo producenta części, o jakości tożsamej z jakością części oryginalnych z logo producenta pojazdu, jest naprawą w pełni skuteczną, przywracającą wszystkie walory techniczne i estetyczne pojazdu.

Różnica pomiędzy kosztami naprawy obejmującymi całość powstałych uszkodzeń a świadczeniem dobrowolnie wypłaconym przez stronę pozwaną w wysokości 1542,81 złotych wyniosła 2756,52 złotych i taką kwotę Sąd od pozwanego zasądził na rzecz powoda.

Dalej idące żądanie pozwu w zakresie odszkodowania za poniesione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu podlegało oddaleniu jako nieznajdujące poparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Odsetki zasądzone zostały zgodnie z żądaniem powoda. Stosownie do art. 817 k.c., zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a w każdym razie nie później niż w ciągu 14 dni od wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności. Wypłatę odszkodowania w terminie dłuższym niż 30 – dniowy należy traktować jako wyjątek, usprawiedliwiony jedynie szczególnymi okolicznościami danej sprawy, a nie jako regułę.

Mając na uwadze fakt, że szkoda została zgłoszona w dniu 10 lutego 2016 roku, termin wypłaty odszkodowania upłynął w dniu 10 marca 2016 roku. Powód żądał zasądzenia ustawowych odsetek od dochodzonej pozewem kwoty od dnia 11 marca 2016 roku, zatem należało żądanie powoda w zakresie początkowej daty odsetek uwzględnić w całości.

Odsetki zasądzono zgodnie z żądaniem powoda w wysokości odsetek ustawowych.

Mimo wejścia w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, powód takiego żądania nie zgłosił mimo, że domagał się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwanego.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powoda kwota stanowi 91,88 % dochodzonego roszczenia, w takim stopniu wygrał on sprawę i w takim procencie pozwany powinien ponieść koszty procesu. Łącznie koszty wyniosły 3359,10 złotych. Strona powodowa wydatkowała 1867 złotych (w tym: 150 zł tytułem opłaty od pozwu, 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 500 zł zaliczki na biegłego). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 1.217 złotych (w tym: 1 200 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa) oraz 200zł zaliczki na biegłego. Skarb Państwa-Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tymczasowo poniósł koszty w kwocie 75,10 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego. Powód powinien ponieść 8,12 % wszystkich kosztów, tj. 272,76 zł, a poniósł 1867 zł, zatem różnicę w kwocie 1594,24 zł Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego.

Opłata za czynności pełnomocników stron w osobie radców prawnych została ustalona w oparciu o § 6 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz.U. 2015 poz. 1804 t.j.) w wersji obowiązującej na dzień wniesienia powództwa.

W rezultacie, ze względu na wynik postępowania, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623), Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotą 75,10 zł tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych.